

A révkomáromi Múzeum Nemzetiségi Osztálya

A komáromi Duna Menti Múzeum Magyar Nemzetiségi Osztálya Liszka József irányításával 1991. október 1-től tevékenykedik rendszeresen. A népélet kutatása mellett az intézmény fontos feladatának tartja az állandó és folyamatos információcserét és a bibliográfiák kiadását.

Az 1991-ben megjelent néprajzi munkák szerzőinek és írásainak a bibliográfiáját állította össze Fülöp Laura, aki 269 mű címét gyűjtötte össze. A tárgymutatóban következő témák szerepelnek: A szlovákiai magyarság néprajzi kutatásának elméleti és gyakorlati problémái, A népi kultúra jövője, Etnikai közösségek, Településtörténet, Élelemszerzés, Táplálkozás, Háziipari mesterségek, Népművészet, Közlekedés, Kereskedelem, Népi építészet, Viselet, Társadalmi kapcsolatok, Népszokások, Népi természetismeret, Szöveges folklór, Nyelvjárás, Népzene, Néptánc.

Mivel tervbe vették a regionális könyvészeti jegyzékek kiadását is, ezért a Szlovákiai Magyar Néprajzi Társasággal, a váci Tragor Ignác Múzeummal és a szobi Érdy János Könyvtárral közösen megjelentették Nevizánszky Gábor: Hont megye régészeti irodalma című jegyzéket, amelyben az összeállító a történeti Hont megye egészére vonatkozó régészeti irodalmat gyűjtötte össze a kezdetektől napjainkig. Ez a munka komoly segítséget nyújt a térség honismereti kutatóinak.

Ugyancsak a nyitrai Régészeti Intézetben dolgozó Nevizánszky Gábor a szerzője a Csallóköz régészeti bibliográfiájának is, amely az őskortól a középkorig az emberi letelepedés minden szakaszához nemcsak a szakembereknek szolgált segédanyagot, hanem a szülőföldjük iránt mélyebben érdeklődő csallóközieknek is. A gyűjteményben felsorolt 234 bibliográfiai tétel és a gazdag avar lelőhelyek is azt bizonyítják, hogy a természetes védelmi lehetőségek kedveztek az emberi letelepedésnek már a korai középkorban is. Ismeretes, hogy Nagy Károly császár által megvert avarok a Csallóközben kerestek menedéket, az itteni településeiket palánkokkal, földsáncokkal övezték. Bél Mátyás szerint ezeket a földalkotmányokat, avargyűrűket a nép tatárülésnek nevezte. Ipolyi Arnold is a csallóközi Gurev, gyreu, bukur neveket – amelyek a XIII. századi oklevelekben fordulnak elő – az egykor itt létezett avargyűrűkkel hozza kapcsolatba.

A napi szervező – kutató – és dokumentáló munka mellett Liszka József és munkatársai szükségét érezték, hogy szorosabb kapcsolatba kerüljenek Komárom kultúrapiártoló közönségével is. Ezért hozták létre a Múzeumi esték című rendezvénysorozatot, amelynek első előadására 1992 januárjában került sor, és azóta több-kevesebb rendszerességgel minden hónap második hétfőjén jelentkezik. Céljuk az, hogy a muzeológiához kapcsolódó tudományok magyar intézményeit és a legfrissebb kutatási eredményeket megismertessék az érdeklődőkkel. Ezzel amolyan kis szellemi műhely alakítottak ki, amelynek keretében mód nyílik a felmerülő társadalmi, történelmi, néprajzi kérdések megvitatására.

Többek között előadás hangzott el a Magyar Művelődési Intézetről, amelynek tevékenységét Halász Péter, az Intézet igazgatója ismertette; Kiss Gy. Csaba, a Közép-Európai Intézet igazgatója a náluk folyó kutatásokról számolt be.

Az 1991-ben megalakult Nemzetiségi Dokumentációs Centrum tevékenységének gerincét a számítógéppel kezelt dokumentációs adatbázis kialakítása jelenti. A nemzetiségi könyvtár és levéltár, illetve a dokumentációs központ tervezetét Varga Sándor igazgató dolgozta ki. A Somorján működő intézmény a következő termékeket gyűjti: Csehszlovákiában és a Szlovák Köztársaságban megjelent és folyamatosan megjelenő, magyar nyelven kiadott könyveket, újságokat, folyóiratokat, kisnyomtatványokat, plakátokat, továbbá a nemzetiségi és etnikai-kisebbségi kérdések irodalmát, amely bármely ismert nyelven vagy bárhol a világon jelent is meg. Alsorozatként a könyvtár gyűjti a Magyarországhoz visszacsatolt területeken, 1938-1945 között megjelent nyomdatermékeket.

A könyvtár mellett alakul ki a kéziratgyűjtemény, illetve a levéltár, amely különböző iratképző szervek által produkált, de nemzetiségi léthez kötődő iratokból, a csehszlovákiai magyar személyiségek hagyatéki irataiból és levelezéséből tevődik össze.

Nevizánszky Gábor A Kárpát-medence északi térségének régészete a magyar honfoglalás korában című előadásában leszögezte, hogy Szlovákia mai területén ezideig 114 olyan lelőhelyet ismerünk, ahol a X. századi magyarsághoz kapcsolható temető-részlet vagy sírlelet került elő. A feltárt temetők a Kisalföld északi részén több kis tömböt alkotnak. Az egyik ilyen a volt Komárom vármegye Szlovákiába eső része, a Nyitra és a Zsitva alsó folyásai közötti terület, valamint a Zsitvától keletre elterülő rész. Második Kelet-Csallóköz, harmadik a Mátyusföld déli része, a Dudvág alsó folyásának vidéke. Sűrűbben telepedtek le Árpád magyarjai a Vág és a Nyitra folyók körzetében, a Garam és az Ipoly mentén, keleten pedig Bodroghözben.

Csallóköz középső és északi részén kevés régészeti lelőhely van. A kutatás mai állása szerint Szlovákia délnyugati részén honfoglalás kori magyar temetők északi határa Pozsony – Cseklész – Szomolány – Nagykosztolány – Galgóc – a Nyitra völgyében Lukácsi – Zsitvabesenyő – Léva – Ipolybalog. A honfoglaló magyarság településeinek északi határát a sírleleteken kívül olyan objektumok is kiegészítik, amelyek a magyarság megtelepedésével kapcsolatosak, ilyenek az agyagkemencés házak és a cserépbogrács leletek. Az agyagkemencés házak 40 lelőhelyen kerültek elő, és megjelennek a Zsitva felső forrásvidékén is. A cserépbográcsok pedig egyre gyakrabban fordulnak elő a keleti országrészben, az egykori Abaúj-Torna, Zemplén vármegyék területén.

Körmendi Géza tatai tanár a Komárom-Esztergom megyében folyt honismereti-néprajzi kutatásokról számolt be. Lelkes kutatók tevékenysége nyomán a mozgalom az 1960-as évek elején bontakozott ki. Kezdetben több tudományterületet fogott össze, majd a honismereti mozgalomból kiváltak a néprajzzal, nyelvjárással és a földrajzi nevek gyűjtésével foglalkozók. Komárom megye földrajzi neveinek összegyűjtését 1979 decemberére fejezték be, a falumúzeumokban (Keszölc, Oroszlány, Tarján) pedig a megyében élő szlovákok és németek néprajzi emléktárgyait helyezték el.

A TIT megyei néprajzi szakosztálya Komárom-Esztergom megye néprajzi kutatásának fellendítése érdekében megjelentette a Komárom megyei néprajzi füzeteket, amelyekben a helyi néprajzkutatók tanulmányai mellett a szlovákiai magyar néprajzosok írásait is közlik.

A komáromi Duna Menti Múzeum Magyar Nemzetiségi Osztálya – a sokrétű munka mellett – feladatának tekinti a magyar sajtótermékek gyűjtését és dokumentálását is.

Ez a fiatal nemzetiségi osztály öt éves működése folyamán példaértékű, gazdag munkát végzett honi tájainkon.

Gáspár Tibor

A Bodrogközi Művelődési Egyesület

A régi feljegyzések gyakran nevezik „insula”-nak, vagyis szigetnek, mert a Tisza, Bodrog és a Latorca úgy körbefogja, hogy csak észak-keleti szegletében van egy szűk kijárat belőle. Valamikor nagy részét mocsár borította, melyből csak az északi felében emelkedett ki néhány szerény hegy, melynek lankáit ma szőlő borítja. Honfoglaló eleink egyik legkorábbi szállásterülete, amit számos sír bizonyít, melyek egyik-másika gazdagságát tekintve talán még fejedelmi is lehet. Jó néhány románkori templomból néhány napjainkig megmaradt, de még várak romjait is fel lehet fedezni. Lelesz, mint hiteles hely országosan híressé vált.

A területen a múlt század végén egy nagyközséget, 49 kisközséget és 36 pusztát írtak össze, ezek döntő többsége Zemplénhez tartozott, három déli falu Szabolcs megyéhez, északkeleten pedig néhányat Unghoz csatoltak. Központjául, mint járási székhely, Királyhelmecec szolgált, de igazában Sátoraljaújhely, Sárospatak, Ungvár volt a kereskedelmi és művelődési központja. 1920-tól kezdve a határ kétféle vágta ezt a területet és a magyar részén még kevésbé alakulhatott ki nagyobb település. Most első ízben alakult olyan egyesület, mely az egész területet, a határ mindkét oldalát, magába foglalja. A *Bodrogközi Művelődési Egyesület* 1995. március 31-én jött létre a Sárospataki Várban, a Rákóczi Múzeum helyiségeiben.

A negyvenet meghaladó számú résztvevők a szlovákiai és magyarországi Bodrogközöt képviselték és résztvettek a kassai Műemlékhivatal munkatársai is. Valamennyien egyetértettek abban, hogy az Egyesület két központtal rendelkezzen. Az egyik Sárospatak, a másik Királyhelmecec (Král'ovsky Chlmecec) mindkét helyen a múzeum ad helyet számára. Tagja lehet mindenki, aki e terület kutatásával foglalkozik, illetve az iránt érdeklődik. Az itt élők mellett az innen elszármazottakat is számon kívánják tartani, és minél több emberrel meg akarják ismertetni e táj természeti szépségét, történelmi emlékeit, népi hagyományait. A kettősséget a tisztikar választásakor is igyekeztek követni. Elnök: *Dobos László* (Pozsony, Királyhelmecec szülőtte) és *Bodó Sándor* néprajzkutató, aki a Bodrog-zughoz kötődik származása szerint (Budapest). Az ügyvezető elnök: *Dankó Katalin* a sárospataki Rákóczi Múzeum igazgatója. A két titkár: *Bogoly János* a királyhelmececi Honismereti Múzeum igazgatója és *Tamás Edit* a Rákóczi Múzeum muzeológusa.

Az alakuló ülésen megjelölték úgy vélték, hogy az egyesület legeredményesebben szakosztályokban fejtheti ki működését. Ezért a természeti kincsek felkutatására megalakult a *Természettudományi Szakosztály*; elnöke *Boros László*, titkára *Bodnár László*. A *Környezetvédelmi Szakosztály* elnöke *Hegyesi Gábor*. Feladata a Bodrogköz szépségeinek megismertetése és segítségnyújtás a turizmus megszervezésében. A *Régészeti és Műemlékvédelmi Szakosztály* elnöke *Valter Ilona*, titkára *Kristina Markušova*. A *Helytörténeti Szakosztályt Fehér József* vezeti, titkára *Sápos Aranka*. A *Nyelvjárási és Helynév Szakosztály* elnöke *Nagy Géza*, a titkári teendőket *Szathmári József* látja el. A legnagyobb létszámú *Néprajzi Szakosztály* elnöke *Viga Gyula*, titkára *Szabó Irén*. A *Népfőiskolai és Művelődési Szakosztály* elnökéül *Gránitz-Barth Katalint* (Svájc) választották meg, aki mellett az osztálytitkár teendőit *Bordás István* végzi. Az alakuló ülés jóváhagyta az alapszabályt, és a következő közgyűlést 1996. első negyedére tűzte ki.

Megtörtént az Egyesület bejegyzése és az alapszabály jóváhagyása magyar oldalon, míg szlovák részen folyamatban van. Sárospatakon az Egyesület már rendelkezik bankszámlával, ahova, ha nem is vastagon, de csepegnek a tagdíjak, illetve a támogatások.

1995. szeptember 12-én a *Néprajzi Szakosztály Viga Gyula* elnöklésével Királyhelmececen a Petőfi Sándor Művelődési Központban „Eredmények és feladatok a Bodrogköz néprajzi kutatásában” témakörrel alakuló ülést tartott. A város polgármeste-

re üdvözölte a tanácskozást, majd a következő előadások hangzottak el: *Balassa Iván*: Gondolatok a Bodrogló köz néprajzáról; *Nagy Géza*: A bodroglói mondák és a valóság; *Balassa M. Iván*: A Bodrogló köz népi építészetének néhány jellemzője; *Bogoly János*: A Bodrogló köz etnobotanikájából; *Siska József*: A bodroglói ruszinok. Az előadások utáni vitában kirajzolódtak a feladatok. E szerint el kell készíteni a *Bodrogló köz bibliográfiáját*, melyet az általános kutatók, a helytörténészek, pedagógusok és érdeklődők egyaránt használhatnak. Meg kell indítani a *Bodrogló köz néprajzi és nyelvjárási atlaszának* munkálatait. Elsőnek a kérdőívet kívánják megfogalmazni, majd a kutatópontokat kijelölni és a gyűjtés munkáját megszervezni. *Balassa M. Iván* jelentette, hogy megindult a Bodrogló köz déli felében a *népi műemlékek* mérnöki pontosságú felmérése, amit a következő évben ki lehet terjeszteni az északi részre is. A javaslatok között több könyv terve mellett az is felmerült, hogy esetleg egy folyóiratot is ki lehetne adni, mely évente 2-4 alkalommal jelennék meg és a terület történeti-néprajzi-természettudományi témakörei mellett gazdasági kérdéseket is tárgyalna. Ezzel elő lehetne segíteni a határ két oldalán lévő terület gazdasági együttműködését.

Létrejött tehát egy olyan egyesület, mely két szomszédos ország barátságát kívánja szolgálni a jobb megismerés és a gyakoribb kapcsolat segítségével. Őszintén remélem, hogy ez a példa követőkre talál, és a közeljövőben létrejön egy Beregi Egyesület Beregszász-Vásárosnamény központtal, vagy egy Szatmári Egyesület, melynek központjául Szatmárnémeti-Mátészalkát lehet ajánlani. A példákat tovább lehetne sorolni, de majd a gyakorlat mutatja meg, hogy a kezdeményezés mennyire életrevaló.

Balassa Iván

Egy új szakfolyóirat köszöntése

A millicentenárius előestéjén, 1995 őszétől indult meg egy mindeddig nélkülözött szakmai folyóirat *Magyar Múzeumok* címmel. Csaknem minden szomszédos ország évtizedek óta rendelkezik tetszetős kiállítású, rendszeresen megjelenő muzeológiai orgánummal, nem is beszélve Európa művelt nemzetéről. A teljesség kedvéért ugyan meg kell jegyezni, hogy 1963-1987 között a Művelődési Minisztérium Múzeumi Osztálya igyekezett gondoskodni az általa kiadott Múzeumi Közlemények révén a hazai múzeumok módszertani, szakmai tájékoztatásáról, azonban a kiadvány utolsó évtizedét meglehetősen késedelem és egyenetlenség jellemezte. Az elmúlt évtizedben pedig egyedül a múzeumi módszertani központ egyszerű kivitelű havilapja, a Múzeumi Hírlevél töltötte be a muzeológia művelőinek informálását.

Szinte népmesei fordulatnak tűnik, hogy most, a legnehezebb időszakban, a kultúra visszaszorulásának idején egy társadalmi szervezet, az elsősorban muzeológusokat tömörítő Pulszky Társaság európai színvonalú, szép kiállítású negyedéves periodikával lepte meg a muzeológia művelőit és e terület iránt érdeklődő nagyközönséget. A 64 oldalas, változatos tartalmú, igényes kivitelű mutatószám megvalósítása egyértelműen *Éri István* főszerkesztő érdeme, aki a legjobb külföldi kiadványok ismeretében kidolgozta a magyar muzeológiai folyóirat profilját, magára vállalva annak arculattervezését, technikai megtervezését, tördelésének irányítását is. A kiadvány időszerűen a Honfoglalás 1100. évfordulójának kérdéskörével indítja mondandóját, beszámol a nemrég megnyílt miskolci millicentenárius kiállításról, majd változatos anyagot nyújt a kulturális örökség védelme, múzeumi jogszabályok és múzeumi marketing témakörben; olvashatunk kiállításokról, vidéki, budapesti és szomszéd országbeli múzeumok tevékenységéről, az ICOM közgyűléséről, múzeumi kiadványokról.

Noha az eredeti szándék szerint a *Magyar Múzeumok* folyóirat a Magyar Múzeumok Szövetsége és a Pulszky Társaság – Magyar Múzeumi Egyesület közös folyóirata, bi-

zunk benne, hogy ez a kezdeményezés inspirálni fogja a két szervezetet érdemi együttműködésre új szakfolyóiratunk hosszú idejű egzisztálásának érdekében, mindannyiunk öröme és épülésére. Nagy örömmel köszöntjük külsőleg és tartalmilag is színvonalas új szakmai folyóiratunkat, és kívánunk neki hosszú, eredményes életet.

Selmeczi Kovács Attila

„Ismerd meg szülőföldedet”

Ezzel a címmel rendezte meg a CSEMADOK Érsekújvári Területi Választmánya a II. Honismereti tábort Kőbölkúton. A címet az indokolja, hogy gyermekeink nem ismerik eléggé szülőfalujuk, tájuk történelmét, szépségeit, hagyományait, de még maguk a szülők, pedagógusok is alig.

A táborba pályázat alapján kerültek a gyerekek tavaly is, és ez évben is. Tavaly szülőfalujuk történelmét kutatták, ez évben pedig a szakrális emlékek feltérképezését kapták feladatul. A felhívást a járás valamennyi magyar iskolájába elküldtük, de sajnálatos módon a 15 iskolából csak 3 élt a lehetőséggel. Pedig a téma érdekes volt a gyerekek számára, hisz 55 dolgozat készült; forrásokból, néprajzi gyűjtés alapján, illusztrációkkal, fényképekkel, térképekkel ellátva. Több diák (köztük középiskolások is) a tavalyi jó táborozás után ez évben is benevezett. Az elkészült munkákról elismeréssel szölt Liszka József néprajztudós, aki megígérte, hogy a dolgozatokat megjelenteti a Szlovákiai Magyar Néprajzi Társaság *Utánpótlás* című sorozatában.

A 10-15 éves diákok megismerkedtek a járás déli részének egyházi nevezetességeivel (Bényi templom, udvardi kápolna, ciglédi búcsújáráhely stb.), történelmi múltjával; a táj és a természet szépségeit csodálhatták Kovácspatakon, és a helyi Párisi pataknál. A szakrális emlékek néprajzi vonatkozásairól Liszka József tartott előadást, filmvetítéssel egybekötve. A népi mesterségekről, népi mondókákról az esztergomi múzeum néprajzkutatói tartottak előadást. A bényi Csókás Feri bácsi a régi kedves gyerekjátékok készítését gyakorolta a gyerekekkel. A grampáldi Szelecki Laci bácsi és a kőbölküti Raeska Károly bácsi a kosárfonás mesterségét mutatta be a gyermekeknek, akik ellátogattak a helyi keramikus Linter Angelika műhelyébe is. Az esztergomi kirándulást a bazilika megtekintése tette emlékezetessé. S persze egyéb kötetlen program (diszkó, sportjátékok, népdaléneklés, tábor tűz) tette színessé a hetet.

A legszebb az az este volt, amikor önállóan készített műsorukkal mutatkoztak be a gyerekek, de eljöttek a kőbölküti asszonyok énekelni és a helyi alapiskola tehetséges diákjai is felléptek. Kedves és megható műsort adtak az erdélyi táborozók, akik népviseletben, dalban mutatták be a székely nép sorsát. Nagy élmény volt hallgatni a magyarországi diákok szavalamatát, akik a Nagy László Országos Szavaloverseny díjazottjaiként vehettek részt jutalmul e táborban. Ezen az esten azok a polgármesterek is ott voltak, akik segítették a tábor létrejöttét. A diákok helyben is kaptak feladatot: mit jelent az életükben e három szó: Szülőföld, Édesanya, Anyanyelv. Csodálatos gondolatokat vetettek papírra, ki tömören, ki oldalakon írta le érzelmeit. Íme néhány idézet:

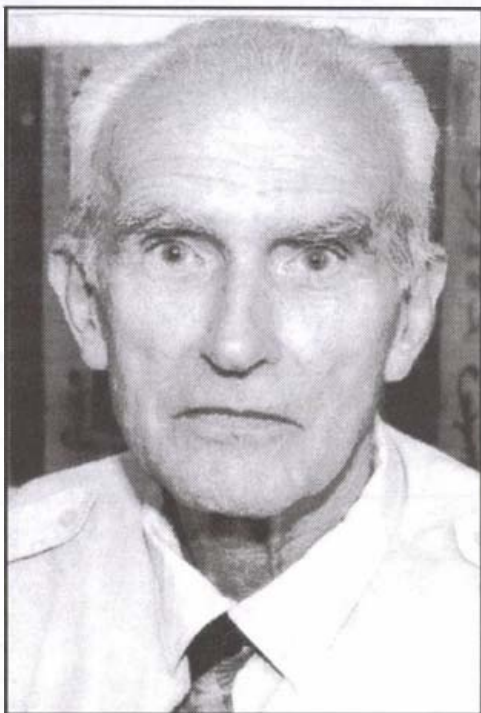
„Az én édesanyám a legjobb édesanya ezen a földön.” „Biztonságot érzek a közelében és boldog vagyok!” – „Nagyon büszke vagyok, hogy nemzetiségem magyar. Míg élek, addig sem az édesanyámat, és az anyanyelvemet, sem szülőföldemet nem fogom megtagadni, mert enélkül a három nélkül élni nem lehet.” „Három fogalom, három külön, tág világ. Egy dologban azonban közösek: nem lehet őket elhagyni! Tudom, hogy ez egy gyerektől nevelésesen, fellengzősen hangzik. Én mégis úgy érzem, mint ahogy az édesanyámat nem tudnám sohasem elhagyni, úgy más országban – ha abban az országban gondtalanabb, könnyebb életem is lehetne –, más nyelvet beszélve nem tudnék élni.”

Dániel Erzsébet

In memoriam: id. Dobosy László (1911-1995)

Most id. Dobosy Lászlótól kell búcsút venni, akivel egybefogó barátság kimondhatatlan ereje kötött és köt össze – immár az idők végezetéig.

1911. június 16-án született Pásztón. Az elemi és polgári iskolát Pásztón, a tanítóképzőt Nyíregyházán és Miskolcon végezte, ott szerezte meg 1931-ben a tanítói oklevelet. Pedagógusi pályáját egy uradalmi magániskolában, Magyalospusztán kezdte. 1939-ben került az ózdi gyártelepi társulati elemi iskolához tanítónak, de 1942-ben a Miskolcon történt bevagonírozás után útja a Don felé vezetett. 1945. szeptember 19-én érkezett vissza Ózdra. A gyártelepi elemi iskola igazgatóhelyettesévé nevezték ki, 1947-ben pedig már a tanoncotthon igazgatója lett. Ugyanakkor átvette az iparitanuló iskola vezetését is, s annak 1971-ig, nyugdíjazásáig igazgatója volt.

A fogságból való hazatérése után aktívan bekapcsolódott a város közéletébe is. Közösségi munkájáért 1979-ben a város emléklakettjét, Ózd múltjának kutatásáért ugyancsak 1979-ben „Ózd város díszpolgára” címet kapta. 1962. november 9-én megalakították a Borsod Megyei Múzeum Baráti Körét, amelynek első elnöke lett. Az 1960-as évek második felében a tárgyi gyűjtés mellett rátért a szellemi hagyományok gyűjtésére is. Összeírta a községek földrajzi neveit, a ragadványneveket, a vöféléverseket. Vázlatokat, fényképeket készített, gyűjtötte a várakkal kapcsolatos legendákat, mondákat, hiedelmeket. Nyugdíjazásától kezdve még nagyobb lendülettel gyűjtötte Ózd és környékének településtörténetére, népének életére vonatkozó adatokat. Kutatási eredményeit írásban is feldolgozta, és abból rendre pályázatok és könyvek születtek. A Herman Ottó Múzeum 1975-ben az ő munkájával, a Várak, várhelyek és őrhelyek Ózd környékén című füzetével indította meg a Borsodi kismonográfiák sorozatát. 1975-től 1978-ig László fiával felkeresték a Sajó völgyétől északra Borsod megye északnyugati területén a templomokat, és a bennük található festett asztalosmunkákról adatokat gyűjtöttek. A három évig tartó kutatómunkát a megyei és országos néprajzi gyűjtőpályázaton első díjra értékelték. A legkiemelkedőbb felvételekből a gömör-szőlői református templomban 1978-ban állandó kiállítást rendeztek, amelyet ma is sokan megcsodálnak. Rendszeresen gyűjtötte a város iskoláira vonatkozó adatokat, amelyekből sorra kiadványok lettek. Az 1980-as évektől az egyesített gömöri falvak kutatását tűzte ki céljául, melyekből könyvek születtek. Honismereti munkája elismerésül 1979-ben Sebestyén Gyula-, 1980-ban Ortutay Gyula- valamint Istvánffy Gyula-díjat és plakettet kapott, majd 1993-ban Pro Gömör-Gömörért emlékéremmel tüntették ki. Nyolcvannégy munkás esztendő adott neki a sors, s ő ezt maradéktalanul kihasználta. Egy kiváló pedagógus, néprajzkutató, közéleti ember hagyott itt bennünket. Szelleme, munkássága, hagyatéka itt él közöttünk, s nevét kitörölhetetlenül beírta a magyar néprajztudományba.

Nagy Károly

Ostoroson megszűntek a barlanglakások

A Heves megyei Ostoros község, mely a Bükk lábánál fekszik, nemcsak csodálatos természeti környezetéről, hanem barlanglakásairól is ismertté vált.

A tufába vájt konyha, szoba, annak végén boros pince több száz éven át lakhelye volt a Bartók, Zsebe, Marczis családoknak, akik napszámosok voltak. A több mint száz barlanglakás egy része elhagyatottá vált, kiköltöztek a lakói, illetve borospincévé lettek. Nemrég az utolsó család is elhagyta otthonát, a faluba költözött. A télen meleg, nyáron kellemes hűvös tufa lakások nagy részében jófajta ostorosi nedűket érlelnek.

Szabó Sándor

